

DR. BORISU KUHARJU, ETNOLOGU – V SPOMIN

Jože Miklič

Osebno sva se z Borisom srečala nekje sredi leta 1994, ko sem takratnemu predsedniku krajevne skupnosti Grosuplje Branetu Francu Žitniku kot ljubiteljski iskalec krajevne identitete predlagal, da za izdajo turistično-kulturnega vodnika po na novo začrtani občini Grosuplje zaradi vsebinske in teritorialne obširnosti k sodelovanju, poleg prof. Jakoba Müllerja in raziskovalca »nastajajočega« krajskega parka Radensko polje Staneta Peterlina, obvezno povabi tudi že vsem nam iz medijev ter strokovne in publicistične literature znanega dr. Borisa Kuharja.

Sam sem se posvetil jugovzhodnemu območju občine, Boris pa Škocjanskim hribom in Šentjurski dolini. Delo na 208 straneh je izšlo v začetku leta 1995 v obliki knjižice z naslovom Lepote in zanimivosti Grosupljega in okolice. Fotografije je prispeval Janez Klemenčič, oblikovala jo je takratna urednica občinskega časopisa in tudi akademska slikarka Sandi Zalarjeva, uredil pa prof. Müller. Predstavili smo jo ob praznovanju kulturnega praznika v takratnem družbenem domu v Grosupljem.

Predstavitve zbornika *Kraji in ljudje v Trubarjevi fari* v Mestni knjižnici Grosuplje ob 500-letnici rojstva Primoža Trubarja, od leve del avtorjev: prof. Jakob Müller, Janez Gruden (organizator postavitve spomenika Primožu Trubarju na Rašici), Jože Miklič, Drago Samec (bibliotekar), dr. Boris Kuhar in Jože Marolt (urednik) ter Škocjanski kvartet.

Pozneje sva se z Borisom še večkrat srečevala na različnih prireditvah in čez nekaj let tudi, ko sem o njih poročal kot novinar in urednik občinskega časopisa. Borisa sem »od daleč« poznal že kot mlad deček, saj

je prav v krajih, kjer je bila rojena moja mama Štefka, kot mlad etnolog zbiral gradivo o »odmirajočem starem svetu« in na tej podlagi napravil doktorat ter izdal knjižico, ki je bila pravzaprav »etnološki molitvenik« za širše območje Škocjanskih hribov in vasi med njimi, z mogočnim Turjaškim gradom vred.

Z Borisom sva se spet dejavno srečala leta 2008, ob 500-letnici Trubarjevega rojstva, ko je Kulturno društvo Škocjan pri Turjaku pripravljalo zbornik Kraji in ljudje v Trubarjevi fari. Trubar je bil namreč krščen v škocjanski cerkvi, kjer pa sem bil jaz s stricem Jožefom kot botrom tudi pri birmi leta 1962, birmoval je hudo bolni škof Anton Vovk. Pri zborniku nas je sodelovalo 12 avtorjev, mene so poprosili še za oblikovanje in računalniški prelom.

Boris je ustvaril pravo zakladnico o šegah v Škocjanskih hribih, saj se jim je posvečal od rojstva do smrti. Kako pomenljivo! Vse ima svoj začetek – in svoj konec! α (alfa)– Ω (omega).

Čeprav me njegova smrt in konec žalostita, sem vesel, da sem spoznal nekaj iz njegovega bogatega in obširnega dela, še bolj pa srečen, da sem lahko z njim tudi delal.

Boris! Počivaj v miru! Slovenskemu narodu si dal veliko. Verjetno precej več, kot se zaveda? Da o drugih področjih dela, ki si jih opravil, niti ne razpredamo!

Teh nekaj stavkov sem zapisal tebi z veliko hvaležnostjo, spoštovani Boris!